

vende tilbage til det ordnede Samfund igen som et helt andet og bedre Menneske. Desuden har, jeg kan sige, trods meget grove Mord, herhjemme Dødsstraffen ikke været eksekveret i de sidste 32 Aar og i alt kun 4 Gange i Løbet af de sidste 60 Aar.

I denne Forbindelse skal jeg oplyse, at hverken Kommissionsudkastet eller Straffelovforslaget kender andre raa eller lemlæstende Straffe, hverken Pryglestraf eller nogen Form af Lemlæstelse som Straf. Det sidste kræver man som bekendt i visse Kredse særlig anvendt overfor Sædelighedsforbrydere. Naar jeg ikke har kunnet tænke mig at gaa med til at stille Forslag i den Retning, er Grundene følgende: Det, det drejer sig om, er jo ved operative Indgreb overfor mandlige Sædelighedsforbrydere at forhindre, at disse kan gentage deres Forbrydelser. Der er to Operationer, der her kunde komme i Betragtning, en mindre indgribende, som man i Almindelighed tænker paa, naar man taler om Sterilisation, nemlig Vasektomi, og en mere indgribende, nemlig Kastration. Her er der det at bemærke, at den mindre indgribende Operation, Vasektomi, som med Nytte vil kunne anvendes, hvor der er Tale om racehygiejniske Hensyn, idet denne Operation forhindrer vedkommende i at forplante sig, ikke er tilstrækkelig, hvor det drejer sig om disse Forhold her. Hvis man skal være sikker paa en Undgaaelse af disse Sædelighedsforbrydelser, maa man gaa til egentlig Kastration, altsaa en virkelig Lemlæstelse af den paagældende. Men naar man saa ser nærmere paa denne Operation, paa dens Virkning til at ophæve eller nedsætte Vidterne og dens Indflydelse i øvrigt paa vedkommende Individ, saa skal jeg nøjes med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse en kort Erklæring fra Retslægeraadet, der findes som Bilag 4 til Kommissionens Udkast. Retslægeraadet udtaler dèr følgende: „De foreliggende Erfaringer om dette Indgrebs Virkninger er dog endnu dels for sparsomme, dels for indbyrdes uoverensstemmende til, at Resultaterne efter Raadets Skøn kan danne Grundlaget for legale Bestemmelser. Selv om man som Regel ved dette Indgreb“ — altsaa Kastration — „opnaar i hvert Fald en Nedsættelse af Kønndriften, maa man dog regne med, at denne i et vist Antal Tilfælde i nogen Grad bevares for kortere eller længere Tid. Hertil kommer, at de Følger, som Kastrationen i øvrigt vil medføre for de paagældende, endnu ikke kan overses. Som almindelig Regel kan det siges, at disse Følger vil være des alvorligere, jo tidligere i Livet

Indgrebet foretages. Hos ikke udvoksne Individuer kan Kastrationen bl. a. medføre Svækkelse af de aandelige Evner, Mangel af mandligt Præg og abnorm Fedme. Hvad de udvoksne Individuer angaar, vil her de legemlige Følger muligvis være mindre udtalte, men Kastrationen vil kunne medføre en Forandring i deres psykiske Habitus i uheldig Retning. I enkelte Tilfælde vil Sindssygdом endog kunne blive Følgen.“

En saadan Strafform agter jeg ikke at foreslaa. Man kunde spørge: Er den da ikke anvendt andre Steder? Med Hensyn til Anvendelsen af saadanne operative Indgreb andetsteds oplyses det i Kommissionens Udkast, at man i Amerika kun i to Stater er gaaet med til ved Lov at hjemle, ikke Kastration, men den mildere Form, Vasektomi. Af disse to Love er Nevadas ved Domstolene i 1918 blevet erklæret for grundlovsstridig, idet Konstitutionsloven forbyder Anvendelse af „grusomme og usædvanlige“ Straffemidler, og Washingtons Lov er kun blevet anvendt een Gang; den har siden da været et dødt Bogstav og er nu blevet afløst af en Lov af 1921, der ikke hjemler operativt Indgreb i strafferetligt Øjemed, men Sterilisation i racehygiejnisk Øjemed. I øvrigt findes der mig bekendt intet Land, der har indført tilsvarende Lovbestemmelser. Under Hensyn til, hvad der saaledes ad forskellige Veje er oplyst angaaende Formaalstjenligheden af Anvendelse af Kastration som Middel til at forhindre, at Sædelighedsforbrydere gentager deres Forbrydelser, mener jeg absolut ikke, at der kan være blot Tale om at indføre denne Form for Lemlæstelse som Straf. Et ganske andet Spørgsmaal — det, som det ærede Medlem Hr. Johannes Lou forleden rejste — er, hvorvidt man bør tillade disse operative Indgreb overfor Personer, der selv ønsker dem bragt i Anvendelse. Jeg sagde forleden, at efter den gældende Straffelovgivning er et saadant Ønske i sig selv uden Betydning, og at Opfyldelsen af dette Ønske fra Lægens Side vil medføre Straf efter Straffelovens § 204, naturligvis medmindre Operationen er foretaget i kurativt Øjemed, som et Led i en Sygdomsbehandling, og jeg føjede til, at herved tænkte i alt Fald jeg ikke blot paa Sygdomme i de paagældende Organer, men der maa ogsaa kunne tænkes paa Sindslidelser eller andre Sygdomme, der efter Omstændighederne vil berettige til Indgreb ad operativ Vej paa den angivne Maade. Men dette bliver under Lægens Ansvar, ikke et særligt juridisk og endnu mindre et strafferetligt